

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SERIE DE AUTOR

MIÉVILLE

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

, CHINA
MIEVILLE

ORAȘUL AMBASADEI

Traducere din limba engleză și note
de Liviu Radu

PALADIN

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Ionuț Bănuță
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIÉVILLE, CHINA

Orașul Ambasadei / China Miéville ; trad. de

Liviu Radu. - București : Paladin, 2014

ISBN 978-606-93846-2-6

I. Radu, Liviu (trad.)

821.111-31=135.1

China Miéville

Embassytown

Copyright © China Miéville, 2011

All rights reserved

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Pentru Jesse

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Le sunt foarte recunoscător următoarelor persoane:

Mark Bould, Mic Cheetham, Julie Crisp,
Andrea Gibbons, Chloe Healy, Deanna Hoak,
Simon Kavanagh, Peter Lavery, Amy Lines,
Farah Mendlesohn, David Moench, Tom Penn,
Max Schaefer, Chris Schlupe, Jesse Soodalter,
Karen Traviss, Jeremy Trevathan
și tuturor celor de la Macmillan și Del Rey.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

„Cuvântul trebuie să comunice *un lucru* (altul decât el însuși)“
Walter Benjamin, *Despre limbajul în sine și despre limbajul omului*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Toți copiii ambasadei văzuseră nava aterizând. Profesorii și părinții cu schimbul le-o desenaseră cu multe zile în urmă. Un perete al încăperii fusese dedicat ideilor lor. Trecuseră secole de când navele cosmice nu mai scoteau foc, așa cum își imaginaseră ei că făcea nava aceea, dar tradiția cerea ca în reprezentările acestora să apară o astfel de flacără în urma lor. Și eu desenasem navele în felul acela, atunci când fusesem copil.

M-am uitat la desene și omul de lângă mine s-a aplecat și el asupra lor.

— Ia te uită, am spus eu. Vezi? Țsta ești tu.

O figură la fereastra navei. Omul a zâmbit. S-a prefăcut că apucă un volan, asemenea siluetei desenate schematic.

— Ne cerem scuze, am zis eu, făcând semn către desene. Suntem cam mărginiți...

— Nu, nu, a spus pilotul.

Eram mai în vârstă decât el, îmbrăcată elegant și foloseam jargonul când îi povesteam ceva. Îi făcea plăcere să mă vadă agităndu-mă în jurul lui.

— Oricum, a spus el, nu-i... Oricum, e o chestie uluitoare. Să vii aici. La margine. Unde doar Dumnezeu știe ce-i dincolo.

Se referea la Balul Sosirii.

Existau și alte petreceri: sezoniere, de debut în societate, cele organizate la absolviri și la sfârșit de an școlar, cele trei Crăciunuri din decembrie; dar Balul Sosirii a fost

Respect | întotdeauna cea mai importantă. O astfel de petrecere se ținea la intervale neregulate și avea loc doar rareori, depinzând de capriciile mișcărilor comerciale. Trecuseră ani de zile de la ultimul Bal.

Sala Diplomației era înțesată. Printre membrii ambasa-dei se amestecau agenți de pază, profesori și medici, artiști locali. Se mai găseau delegați din comunitățile exterioare izolate, precum și fermieri-schivnici. Mai existau câțiva nou-sosiți din lumea din *afară*¹, în haine pe care localnicii aveau să le imite curând. Echipajul trebuia să plece peste o zi sau două. Balul Sosirii avea loc întotdeauna la sfârșitul vizitei, ca și cum s-ar fi sărbătorit în același timp și sosirea, și plecarea.

Un septet de coarde interpreta ceva. Unul dintre membrii acestuia era prietena mea Gharda, care m-a văzut și s-a încruntat a scuză pentru giga lipsită de subtilitate pe care o cântau. Femei și bărbați tineri dansau. Reprezentau un exemplu stânjenitor pentru șefii lor și pentru cei mai în vârstă, care se legănau sau se răsuceau într-o piruetă caraghios de țepănană, spre încântarea colegilor mai tineri.

Lângă expoziția temporară a ilustrațiilor făcute de copii se aflau exponatele permanente din Sala Diplomației: uleiuri și guașe, fotografiile bi sau tridimensionale ale personalului, Ambasadorilor și atașajilor; chiar și ale Gazdelor. Ele ilustrau istoria orașului. Plante cățărațoare ajungeau, în capătul de sus al lambriurilor, la o cornișă în stil deco de unde se desfăceau într-o draperie groasă. Lemnăria fusese proiectată să le susțină. Frunzișul lor era deranjat de camere-viespi de mărimea unui deget, care vânau imagini pe care să le transmită.

Un paznic care-mi fusese prieten cu ani în urmă m-a salutat, făcându-mi un semn scurt cu proteza lui. Silueta i

¹ Ulterior, se va vedea că termenul „afară” este folosit de Avice cu sensul de lume exterioară, de dincolo de immer.

Respect p se zărea în dreptul unei ferestre înalte și late de câțiva metri, prin care se vedeau orașul și Dealul Nuferilor. Dincolo de pantă se afla nava, încărcată cu mărfuri. Dincolo de kilometri întregi de acoperișuri, dincolo de biserica-far roti-toare se aflau centralele electrice. Fuseseră deranjate de aterizare și, după câteva zile, erau încă neastâmpărate. Le vedeam cum se agitau.

— E din cauza ta, am spus arătându-i-le omului cu volanul. E vina ta.

A zâmbit, dar era numai pe jumătate atent. Fusesse distras de mulțimea de lucruri drăguțe. Era prima sa aterizare.

Mi s-a părut că am recunoscut un locotentent pe care-l văzusem la o altă petrecere. Ultima lui sosire, cu ani în urmă, avusese loc când în ambasadă era o toamnă blândă. Mersese împreună cu mine prin frunzișul grădinii de la etaj și privise orașul în care nu era toamnă, nici vreun alt anotimp pe care să-l fi putut recunoaște.

Am mers prin fumul ce se ridica din tăvile cu rășină stimulatorie și mi-am luat rămas-bun. Câțiva străini care-și terminaseră mandatul plecau, și împreună cu ei un mic număr de localnici care ceruseră – și li se oferise – dreptul de a pleca.

— Dragă, o să-ncepi să plângi? m-a întrebat Kayliegh, dar nu era adevărat. Ne vedem mâine, poate și poimâine. Și poți...

Știa că acea conversație avea să fie atât de dificilă, încât aveam să-i punem capăt. Ne-am îmbrățișat până când ea a ajuns, în cele din urmă, cu ochii plini de lacrimi și, în același timp, gata să râdă. Mi-a spus:

— Tu, dintre toți, ar trebui să știi cel mai bine de ce plec.

— Știu, prostănaco, și te invidiez, i-am spus eu.

Îmi dădeam seama că-și zicea: „Tu ai ales“ – și era adevărat. Fusesem gata să plec, dar, cu o jumătate de an în